Longverpleegkundige Desirée Starren loopt mee in een zware levensfase van de patiënt

Het woord roeping zal verpleegkundige Desirée (Dees) Starren (47) niet gauw in de mond nemen, maar dat je voor haar vak in de wieg gelegd moet zijn, lijkt wel duidelijk. Ze doet haar werk met hart en ziel, zeker de laatste 8 jaar waarin ze als longverpleegkundige op Oncologie werkt. Het voelt voor haar alsof ze in haar ruim 25 jaar lange loopbaan eindelijk is thuisgekomen. “Het werk past me als een jas.”

Op de longafdeling van het Oncologiecentrum werken drie artsen, een assistent en drie verpleegkundigen. Dees en haar twee collega’s, Gerry en Gerry, draaien hun eigen spreekuren, vergaderen mee bij een groot (maandag) en een klein (donderdagmiddag) mdo (multidisciplinair patiënten overleg).

Meelopen met patiënten in een hele moeilijke fase in hun leven behoort tot de kerntaak. Voor uitslagen gaan de patiënten uiteraard eerst naar de arts, maar voor de rest van het behandeltraject “fungeren wij als rode draad”. Wij doen de eerste opvang, leggen uit hoe het op het Oncologiecentrum toe gaat.. Nemen het behandelplan met de patiënt door, bespreken bloeduitslagen en klachten, geven advies over bijwerkingen en maken daarvan een kort verslag voor de arts. Door die verslaglegging kan de arts op veel dingen anticiperen tijdens hun eigen gesprek met de patiënt. We proberen de bezoeken na elkaar te plannen.
De patiënt krijgt ook altijd een kaartje mee met onze telefoonnummers en e-mailadressen. Tijdens het behandeltraject, met chemo-of immunotherapie, bestraling of targettherapie, zijn wij het vaste aanspreekpunt. Ook hebben we een telefonisch spreekuur. Zo houden we gedurende het hele proces een vinger aan de pols.”

Dees heeft eerst 17 jaar op de longafdeling gewerkt. Daarna is zij in 2007 begonnen op de poli longoncologie. “Toen de longoncologie drie jaar geleden hier in het Oncologiecentrum werd ondergebracht ben ik meegegaan. Ik heb er nooit spijt van gehad. Ik wil nooit meer terug naar de afdeling. Je hebt er geen tijd voor de psychische kant van de mensen. Hier krijg je een band met patiënten. Die is vaak heel intens.
Hier in het Oncologiecentrum zijn de patiënten meer lotgenoten. Je valt minder op als je kaal bent of er door je behandeling niet goed uitziet.”
Het voordeel hier is ook dat de lijnen kort zijn. Maatschappelijk werk, psycholoog, andere verpleegkundigen, we kunnen zo bij elkaar aankloppen en vragen: hoe pak jij dit aan?”
Momenteel lopen er ook onderzoeken in studieverband waarbij de inzet van patiënten nodig is. Nog steeds worden er minder successen geboekt dan bij andere vormen van kanker, maar, zegt Dees optimistisch: “We boeken vooruitgang”.
Het werk is verre van gemakkelijk. Veel patiënten verkeren in de laatste fase van hun leven. “Het klinkt misschien stom”, reageert ze, “maar ik zou niks anders willen doen. Het geeft mij een goed gevoel dat ik juist voor deze mensen wat kan betekenen. Zij geven mij hoop. En vertrouwen. Dat is heel bijzonder. Met de een wat meer dan met de ander, maar je krijgt in korte tijd een ongelooflijke band met elkaar.”